

Vi og Våre

Meninger om denne saken?
Epost: viogvaare@aftenbladet.no

Marie Rein Bore, 91 86 18 06
Reidun Gudmestad, 90 57 24 06
Atle Andersen, 48 10 33 70

Ho vil gi mot og inspirasjon til å skapa varme menigheter

Det sit mange frostskadde menneske i kyrkjebenker og på bedehusstolar. Og mange har forlate staden.

Reidun Gudmestad tekst
Jonas Haarr Friestad foto

FELLESSKAP: Liv Berit Heimstad Tønnessen har sjølv vore blant dei som heldt opp systemet, og sjølv erfart korleis kjølen i miljøet vart livskrise. Det er lenge sidan, og no har ho skrive boka «Frodig ørken» om korleis det går an å koma seg vidare, korleis ørkenen kan blomstra, kalde miljø kan bli varme og menneske kan reisa seg igjen.

Møte med vennlege menneske som lot henne få tida ho trong, vart viktige for henne. Også forbønn og opplevelinga av å møta ein levande Gud vart avgjerande i den lange prosessen.

Liv Berit Heimstad Tønnessen er opptatt av at folk i kyrkjer og bedehus er representantar for Gud.

– **MENNESKE** som oppsøkjer ein menighet, ønsker å finna ut korleis Gud er. For å finna svaret, leitar dei hos dei som er der frå før. Folk i menigheten blir Guds representantar. Erfaringane i menigheten blir kombinert med gudsbildet frå eigen oppvekst, kanskje bilde av ein streng eller fråverande Gud.

– Det stod også Gud over Waisenhus-døra der mange opplevde eit helvete på jord og pur vondskap, seier ho.

– Me er faktisk alltid representantar for eitt eller anna, for arbeidsplassen, organisasjonen me er med i, idrettslaget, Gud, menigheten... Eg representerer Gud fordi eg er ein del av miljøet som trur. Det gjeld same kor eg er. I alle situasjonar. I det perspektivet blir møte med menneske viktig. Verdiar viser igjen i hendene, i det eg gjer og måten eg møter menneske.

– Veremåten vår inviterer folk inn, eller skremmer dei vekk. Eg har møtt så mange som har blitt skremt. Eg veit at eg også sjølv har skremt vekk folk. Men mitt

Liv Berit Heimstad Tønnessen

Bustad: Stavanger

Alder: 53

Familie: Gift med Tor Moen Tønnessen, to barn.

Yrke: Utdanna førskulelærar, driv firmaet Proseskonsulenten som hjelpar bedrifter og personar med endringsprosessar og relasjonar.

store ønskje er å vera truverdig, å leva utan maske og vera den eg er, same kven eg møter.

Ho legg ansiktet i stive folder og tar på seg det danna målet når ho skal beskriva kulden. For ho meiner det ofte er dannelsen som kjem i vegen for varme, masker som stengjer ute det ekte livet. Ein menighet kan kjennast varm og inkluderande for den som er innanfor, men kald og avvisande for den som prøver å koma inn.

– Me vel og sorterer kven me vil sleppa inn på oss, forklarer ho. – Ubevisst.

SJØLV opplevde ho det fantastisk då ho kom til kyrkjelyden som prestekone på slutten av 1980-talet. Ho vart inkludert, og tok på seg oppgåver. Det var då presten kom opp i personalkonflikt, at det endra seg, at folk vart redde for å ta kontakt med henne fordi dei ikkje ville ta parti. Nettverket krympa drastisk.

Ho dirigerte distrikts største barnekor. 120 barn strålte mot henne og gav henne krefter. Ho var seg sjølv. Men etter at problema kom, vart kreftene sugd ut att av dei lukka, alvorlege anslitta ho såg når ho snudde seg mot salen.

– Det var dannelsen meir enn vondskap. Det var meir fokus på å ha det hyggeleg enn å vera sanne mot kvarandre. Det verste er at eg var med å oppretthalda dette systemet sjølv, ved å vera på same måten.

EKTEMANNEN vart psykisk sjuk av

konflikten, og ho opplevde ei skikkeleg livskrise. Det var tidleg på 90-talet. Han arbeider i dag som prostiprest i domprostiet og fungerer på mange måtar betre enn før knekkjen, og ho har funne sin plass i ein ny menighet. Etter kvart som åra har gått, vart ho klar for å gi ut boka ho har arbeidd med i mange år, og som også har vore ein del av prosessen. Den byggjer på eigne erfaringar, møte med menneske og Gud.

Ho har nemleg tru på det, på endring, at noko kan gjerast, at maskene kan takast av.

– Forandring er avgjerande. Den som kjem oppi konflikt og berre flyttar på seg utan at det vert ordna opp, kan raskt vera oppi det same igjen. Problema blir med til neste menighet.

– **KYRKJA** har ein så kraftig visjon og ei så viktig målgruppe at møte med menneske vert ekstra viktig. Me må yakna, me må bli bevisste på korleis me viser det me trur på gjennom liva våre.

Sjølv valde ho altså å gå frå kyrkjelyden der ektemannen var prest. Kjærleiken til Den norske kyrkja var sterkt, så sorga vart tung.

Ho var knust. Men ho sette seg etter kvart bakarst i ein anna menighet, og fekk lov å sitja der så lenge ho trong, med tårer og fortviling. Folk bad for henne når ho ønskte det. Etter kvart kom ho ut og fram, og slo ut i blomster igjen.

– Alle me møter har sine sår. Å lata som ein har det berre bra,

går godt i gode tider. Men når konfliktane kjem, kjem den egentlege bagasjen vår fram. Då avslører me oss.

Ho veit at folk kan seja at ho også har såra og vist folk den kalde sida.

– Eg har slett ikkje alltid fårt det til. Uansett ønskjer eg å visa meg som den eg er. Som heile meg. Same kvar eg er.

– **KORLEIS** kan menigheter bli varme?

– Det må elskast fram. Varmen må skruast på. Maskene kastast. Det skjer sjeldan som eit vedtak, men gjennom gode forbilde. Både den som er prest og medlem bør tenkja gjennom om eigen historie og sår pregar menigheten. Det handlar kort og godt om å møta vennlege menneske.

– Kva skal den frostskada gjera?

– Er det eit helsefarleg miljø, så må ein gå. Finn ein stad som passar, gjerne eit lite, ope felleskap i starten.

– For å halda på tru og helse måtte eg gjennom den prosessen. Eg hadde tenkt at eg skulle tilbake. Slik vart det ikkje.

Om boka seier ho: – Eg ønskjer å styrka enkeltmenneske; uansett kva posisjon dei har.

Ho legg vekt på at den pedagogiske bakgrunnen hennar pregar boka. Det er altså ikkje ei psykologibok. – Men eg veit litt om korleis endring kan skje, og ønskjer å inspirera til at kristne fellesskap kan bli varme og inkluderande. Eg ønskjer å inspirera folk til å finna balansen i liva sine, til å stå på begge beina, både det menneskelege og det åndelige.

reidun.gudmestad@aftenbladet.no

BOK: Liv Berit Heimstad Tønnessen gav i sommar ut boka «Frodig ørken», tanker om et alminneleg og heilag liv. Den bruker ho både skjønlitterære forteljingar, erfaringar frå eige liv og sakprosa-tekstar til å belysa tema, og oppfordra til å møta menneske sine behov på nye måtar.

TRU: Liv Berit Heimstad Tønnessen har tru på at kalde menigheter kan bli varme, at fellesskap blir inkluderende når folk kastar maskene.